Vyšší Brod 2002

Místo děje: Okolí Vyššího Brodu

Časové období: 22. 11. 2002 - 24. 11. 2002

Zapsal: Petr Kučera (za pomoci Kvetoucí Pampelišky)

Osoby a obsazení: Členové MFF turisťáku, jmenovitě: Kvetoucí Pampeliška, Sněhová Lilie, Divoká Orchidej, Planoucí Růže, Velký Grizzly, Šedý Vlk, Šuri, Martin Beránek (Marble) a autor

Tento deníček věnuji Kvetoucí Pampelišce, protože se odvážila pozvat nás k sobě na chatu. Ale samozřejmě nejen proto...

Úvod

Jestli si vzpomínáte, psal jsem v deníčku z Novohradských hor o tom, jak nám Kvetoucí Pampeliška vyprávěla o chatě, kterou mají u Vyššího Brodu. Samozřejmě jsme zatoužili podívat se v ona místa. Kvetoucí Pampeliška ochotně vyhověla našemu přání a pozvala nás k sobě. Navíc pro nás připravila spoustu překvapení, která nebudu prozrazovat, abyste byli opravdu překvapeni...

Pátek 22. listopadu

Neuběhl ani týden od návštěvy Škalouda, a přece se zdají být Orlické hory v čase tak vzdáleny. Ještěže nás dnes čekají samé krásné zážitky. Mejlem jsme se dohodli, že my, kdo pojedeme z Prahy, vyjedeme v 16:05 vlakem. Sněhová Lilie má totiž až do půl čtvrté školu. Kvetoucí Pampeliška mi v poledne ještě zavolala, abych vzal vodovky, jelikož doma žádné nemají. Neřekla mi ovšem, k jakému účelu. Nechme se tedy překvapit. Krom toho mi sdělila, že Divoká Orchidej přistoupí nikoli v Táboře, leč v Budějicích. Už dříve Kvetoucí Pampeliška napsala do mejlu něco o tom, že budeme akci koncipovat jako oslavu 1. máje a že si máme vzít nějaké masky a lampióny. Přiznávám se, že jsem na přípravu ani jednoho z toho nenalezl dostatek času. Pohříchu nebyl jsem v tom sám.

Sraz jsem určil na 15:45, na nádraží jsem už kolem půl čtvrté. Nedlouho po mně, tedy ještě před okamžikem srazu, přichází Velký Grizzzly. Když se divím, že přišel tak brzo, prohlásí, že není divu, jelikož kvůli tomu obětoval spoustu jiných věcí. Mimo jiné zmiňuje, že chtěl koupit alespoň jednu láhev vína. Uklidňuji ho trochu tím, že jsem jednu vzal, ale přesto se jde ještě proběhnout a sehnat další. Mezitím přichází Šedý Vlk a nedlouho potom Martin. Sněhová Lilie přichází chvilku před čtvrtou, za pozdění se na ní ovšem nemůže nikdo nemůže hněvat, byloť způsobeno touhou po vědění. Mimo jiné nám k našemu zklamání oznamuje, že Planoucí Růže za námi přijede až zítra. Prý přijede až po jedenácté, za což jí Šedý Vlk vyslovuje důtku, chtěl totiž vyrazit brzy ráno na výlet. Sněhová Lilie na to vece, že neví, proč se zlobí, že Planoucí Růže počítá s tím, že se bude učit v chatě a Šedý Vlk se nemusí cítit nijak vázán jejím příjezdem. Mezitím se vrací Velký Grizzzly i s lahví vína.

Je tedy zřejmé, že z Prahy pojedeme pouze v pěti. Kupujeme si proto lístky jednotlivě, nemohouce využít slevy pro alespoň šestičlenné výpravy. Nastupujeme do vlaku jen chviličku před odjezdem. Ve voze nás dobíhá Šuri. Nacházíme kupé, kde je volných právě šest míst. Osazenstvo ovšem tvrdí, že se k nim nevejdeme, jelikož ve Vršovicích k nim mají přistoupit další. My si ovšem myslíme, že když jsme tu dřív, máme právo nebrat na ně ohledy. Velký Grizzzly s Martinem proběhnou do dalšího vozu, kde najdou další podobně zaplněné kupé, a tak se přece jen přesouváme.

V kupé ukazuji ostatním první verzi matfyzáckého trička, kterou jsem si kvůli nim vzal. Z toho a naší konverzace usoudí jeden spolucestující, že jsme matfyzáci. Průvodčí se nás ptá, jestli jedeme do Vyššího Brodu na vodu, nedokáže si totiž představit, proč bychom tam jinak jezdili. Velký Grizzzly prohlásí, že tam jedeme pařit. Nato už se průvodčí diví jen tomu, proč jedeme tak daleko. Šuri si u ní kupuje lístek, nestihnuv to před odjezdem. Paní průvodčí se nás nejprve ptá, kolik je to kilometrů, aby to nemusela hledat v nějakých tabulkách. Poté se ptá, jestli nejede někdo na kartu Z, aby nemusela hledat ani cenu. To sice nejede, ale alespoň tím rozvíří debatu na téma výpočtu ceny. Všichni totiž jedeme na Junior Pas, na nějž je sleva 30% ze zákaznického jízdného, které má zaplatit Šuri, maje kartu Z. Chvíli se tak přeme, čím máme vynásobit cenu s JP, abychom dostali cenu s kartou Z. Sněhová Lilie si myslí, že musíme užít koeficientu 1,5, jelikož se mylně domnívá, že na JP je sleva $\frac{1}{3}$. Pán sedící s námi

v kupé prohlásí, že je potřeba vynásobit částku koeficientem 1,3 a přidá něco o matfyzácích. Mezitím nám Velký Grizzzly podá z batohu kalkulačku. Nikdo se však nemá k tomu, aby ji použil, proto ji zase chce uklidit a v té chvíli se jí přece jen chopím. Nakonec se společně shodneme na koeficientu $\frac{10}{7}$, což je správně. Trochu nás jen zmate přirážka 20Kč za nákup lístku ve vlaku.

Dál už cesta probíhá poklidně. Ptám se Sněhové Lilie na algoritmus pro slévání dvou setříděných posloupností s pomocným prostorem konstantní velikosti. Šedý Vlk ho totiž vykládal na Kombinatorickém semináři, kam Sněhová Lilie chodí. Vychází ovšem najevo, že Sněhová Lilie nedávala moc pozor, nebo výkladu příliš nerozuměla a každopádně není schopna algoritmus zreprodukovat. Začne nám ho tedy vykládat Šedý Vlk. Mezitím ovšem odejde Velký Grizzzly ven a po chvíli za ním vyjde i Sněhová Lilie, vypadá to, že nemohou naše řeči poslouchat. Vrací se k nám teprve, když usoudí, že jsme přešli z matematiky na něco (ne)normálního.

Dále nám mimo jiné Šedý Vlk vypráví, jak když chodil na gymnázium do Kralup, přijela za ním jednou babička a vejdouc do třídy, zeptala se, jestli je tam Tomášek Valla[1], že mu přinesla zapomenutou svačinu.

Za Olbramovicemi několikrát nahlas prohlašuji, že se musí všichni povinně koukat z okna a vyhlížet Chotoviny. Kdybychom přijeli s tím, že je ostatní neviděli, určitě by s námi nebyla Divoká Orchidej spokojena. Já už mám čárku od dřívějška. Máme sice strach, že ve tmě nic neuvidíme, pán nás ovšem uklidňuje, že kostel bude určitě osvětlen. Pak nás na Chotoviny naštěstí upozorní. V Táboře vystupuje, možná to byl přímo traktorista z Chotovin. K tomu se také bavíme o tom, jestli musí mít traktorista traktor. My se Sněhovou Lilií soudíme, že nikoli, že jde hlavně o životní postoj. Skejťáci také nemusí jezdit na skejtu.

Druhá spolucestující, jakási slečna nebo paní, vystupuje po chvíli. Poté se bavíme tím, že nám Sněhová Lilie přehrává melodie z mobilu a my hádáme, oč jde. Hlavně nás nechává hádat, jakou písničku si do telefonu sama napsala. Jde o melodii z Adamsovic rodiny, což nemohu poznat, jelikož jsem tento seriál nebo film neviděl. Sněhová Lilie oznamuje, že se s ní Divoká Orchidej dohodla, že jí kolem sedmé zavolá, aby se dozvěděla, kde zrovna jsme. Tak se dozví, že jsme ve vlaku a zanedlouho vystoupíme v Budějicích.

Přecházíme ze čtvrtého nástupiště na třetí, kde se s Divokou Orchidejí potkáváme. Okamžitě se jí ptáme, jestli musí mít traktorista traktor, ona soudí, že ano. Jelikož je to uznávaná expertka na traktoristy, musíme jí dát za pravdu. Je pravda, že přijede-li někdo na diskotéku na traktoru, je to hned jinší frajer a žádná se neovládne. Divoká Orchidej by mohla vyprávět...

Nastupujeme do dalšího vlaku do Rybníku. V něm nám Divoká Orchidej ukazuje nový svetr, který si dnes koupila. Už prý si dlouho žádný svetr nekoupila a cítila tak neodbytnou potřebu podobného zážitku. Tetička jí totiž z Kanady posílá každou chvíli nový kousek a ona pak nemá příležitost pořídit si svetr sama. Už takhle se divím, kam ty svetry dává, protože na každou akci si bere alespoň tři na den. Samozřejmě jsou všechny úžasné a ohromně jí sluší.

Krom toho nám Divoká Orchidej sděluje, že má pro nás opět bábovku od

[1] Občanské jméno Šedého Vlka.

maminky, na což se všichni těšíme a pro mne a Sněhovou Lilii navíc matfyzácká trička koupená ve středu na Beánii. K tomu z ní vytahujeme, že chce odjet v lednu na půl roku do Finska. Ach, jo. Na jednu stranu jí to samozřejmě přeji, ale ne druhou stranu, asi nejen, mně přichází líto, že nás na tak dlouhou dobu připraví o svou společnost. Na požádání nám přidává několik praktických vět ve finštině. Například „ahoj kluku“, nebo „modrý skřivan ve výtahu[2]“. Ještě nás pozdravuje od Lenky, která s námi nemohla jet, jelikož má nějakou slučku se třídou. Pak se bavíme o tom, kam pojedeme na Silvestra. Kvetoucí Pampeliška nás sice chce vzít s sebou kamsi na Zvíkovec, ale je to trochu nejisté, protože možná mezitím tu chatu vlastník, nějaké vodovody a kanalizace, prodá. Tak se nabízíme já, Sněhová Lilie a Divoká Orchidej, že bychom mohli jít k jednomu z nás domů. O tuto čest si stříháme a vyhrává Divoká Orchidej. Velký Grizzzly nás k sobě domů nechce, jelikož prý málo chlastáme, a to by se jeho rodině nelíbilo.

Cesta v hovoru příjemně utíká, a Rybník se nepozorovaně blíží. Nikdo z nás jaksi nesleduje cestu. Ptáme se průvodčího, kdy máme vystupovat a dovídáme se, že asi za tři stanice. Pak zase nic nesledujeme, a tak málem vystupujeme dřív. V Rybníku přecházíme z jednoho nástupiště na jiné, kde na nás už čeká další vlak. Má jen jedny dveře polootevřené a v nich stojí průvodčí. Přijdu k němu a sdělím mu tajné dopravácké heslo: „Jede to do Vyššího Brodu?“ Díky tomu nás pouští dovnitř. Ve vlaku se naše debata nebezpečně zvrhává, až se musíme dohodnout, že po opuštění vlaku budeme mít zakázány jakékoli hovory o matematice, fyzice a informatice. Ukazuje se, že ve Vyšším Brodě jsou dvě zastávky. Martin tvrdí, že máme jet až na tu druhou, ostatní si na něco takového také matně vzpomínají, vystupujeme tedy až na konečné, tedy ve stanici Vyšší Brod klášter.

Teď přichází nejnáročnější okamžik cesty. Kvetoucí Pampeliška nám totiž připravila slibovanou šipkovanou. Už v Táboře jsme zjistili, že venku prší, což činí situaci zajímavější. S baterkami bedlivě propátráváme okolí nádraží, hledajíce nějakou šipku nebo fáborek. Kde nic tu nic. Divoká Orchidej se dívá na mobil a zjišťuje, že jí Kvetoucí Pampeliška poslala SMlSku s instrukcemi. Její znění následuje:

```
Moji milí turisťáci, až přijedete na zastávku VB klášter, tak
přejděte po silnici koleje a u cedule VB hledejte vzkaz, pak
jděte po šipkách až narazíte na fáborky, tak je ignorujte a
seberte modrý pytel u silnice, pak jděte na rozcestí a tam mě
prozvoňte a pokračujte doprava. Jestli někde nebudou šipky, tak
se ozvěte.
```

Teď už nejsme docela ztraceni a můžeme jít hledat první vzkaz, což se nám nyní lehce daří. Pokud mi nebude Kvetoucí Pampeliška schopna zreproduko-

[2]Tahle věta byla trochu jinak, ale výpovědní hodnotu a praktickou využitelnost měla asi stejnou. Živě si představuji, jak Divoká Orchidej sedí s několika finskými matfyzáky ve finské sauně. Oni živě diskutují finsky o nějakém matematickém problému, když Divoká Orchidej pronese „modrý skřivan ve výtahu“. Rázem se z jakéhokoli problému stává trivialitka pro dítka z první třídy.

vat texty, nemohu bohužel napsat originální vzkazy doslova, jelikož jsou napůl rozmočené. Ještě zmíním, že vzkazy byly na opálených papírcích, abyste měli představu, jakou si s námi dala Kvetoucí Pampeliška práci. V prvním vzkazu byla popsána legenda, Kvetoucí Pampelišku prý unesl drak, ale ona naštěstí stihla dělat šipky, máme je proto sledovat a zkusit ji zachránit. Jdeme dál a u další šipky nacházíme vzkaz s následujícím textem:

Chcete draka přemoci? Musíte být v kondici, máte gumu skákací? Asi ne, protože Planoucí Růže přijede zítra, ~~ale~~ zkuste panáka.

V tom se ovšem Kvetoucí Pampeliška plete, jelikož Sněhová Lilie tu gumu koupila a má ji zde s sebou. Ale vytahovat se nám ji nechce a skákat panáka v tom dešti taky ne. Ostatní tedy usoudí, že si stejně dobře mohou dát panáka vody z čutory Šedého Vlka. Já si tedy panáka odskáču, i když jen tak nenakresleného a bez házení kamínku.

Další šipku se vzkazem nacházíme o kus dál na křižovatce silnic. Na papírku je následující nápis:

Chcete draka přemoci? Musíte držet pohromadě. Zkuste se to naučit při LETKYS. Nevím, jestli se to píše takhle...

Konec je bohužel nečitelný, ale nejspíš Kvetoucí Pampeliška váhala mezi tvrdým a měkkým i. Chytáme se tedy do hada za sebe, nebo spíš za batohy a tančíme Letkis[3] za zpěvu sprostonárodní slovenské písně To ta Heľpa. Potom jdeme ve směru šipky vlevo po silnici. Procházíme kolem kláštera a hledáme fáborky, abychom je mohli ignorovat. Fáborky ani šipky však nevidět. Vcházíme do lesa a míjíme několik odboček – lesních cest. Stále nic, až jsme z toho nervózní a chceme se vracet zpátky k poslední šipce. Šedý Vlk je s Martinem vepředu a na poslední chvíli na nás volají, že našli modrý pytel a fáborek.

Tím jsme pochopitelně nadšeni a uklidněni. V pytli se nachází podle pohmatu papírový drak. Tím jsme ještě nadšenější, už se těšíme, jak si ho budeme pouštět. Kvetoucí Pampeliška v našich očích stoupá do nebeských výšin. Na pytli byl myslím další vzkaz, ale ten jsem neukořistil, a proto nevím přesně, co na něm bylo. Myslím, že na něm stálo, abychom se vrátili zpátky na cestu, což nás trochu zmátlo.

Pytel necháváme zavřený, jelikož nechceme, aby drak zmokl. Jdeme dál po silnici až na křižovatku, kde Sněhová Lilie zkouší Kvetoucí Pampelišku prozvonit, jenže jí blbne mobil, pročež je úspěch poněkud nejistý. Pokračujeme dál vpravo a zanedlouho vidíme, jak se k nám blíží světélko. Za chvilku poznáváme, že jde o Kvetoucí Pampelišku s čelovkou.

Vede si nás do chaty, kde je krásně teploučko a vypráví nám svoje zážitky.

Kvetoucí Pampeliška: *Tak tady je můj pokus o sepsání všeho, co jsem prožila ve Vyšším Brodě za vaší nepřítomnosti.*

Z Českých Budějc jsem odjela vlakem, který do VB dorazil asi okolo druhé hodiny a protože jsem měla baťoh a draka, nechtělo se mi hned začít dělat šipky,

[3]Napsal bych měkké, jednak se mi to víc líbí, předně však necháte-li najít na internetu slovo Letkis, naleznete spoustu odkazů, hlavně z Finska, ale i ze zemí koruny české. Zatímco necháte-li si vyhledat Letkys, naleznete jen jeden odkaz jednoho českého ignoranta. V žádném slovníku jsem bohužel toto slovo nenašel.

a tak jsem šla na chatu, že si tam nechám věci, připravím úkoly a fáborky a pak vyrazím zpátky na nádraží připravit šipkovanou. Opálila jsem nějaké papíry, jako že je sežehl drak, a jala se na ně psát perem legendu. Ukázalo se, že to nebyl zas až tak dobrý nápad. Ohořelý papír sám o sobě dělal text špatně čitelný, a to jsem ještě nepočítala s nepřízní počasí. Ano, je to tak, venku se zatím rozpršelo a nemajíce žádné igelitové pytlíky na úkoly (toto mě napadlo, že bez nich to ty papíry několik hodin v dešti nevydrží), natožpak velký pytel na draka, musela jsem změnit plán A (tj.dojít pouze k nádraží a hned začít dělat šipkovanou) na plán B (tj.dojít do krámku blízko nádraží, koupit ono zboží, u nás na chatě nedostatkové, a až po té realizovat plán A).

Vydala jsem se tedy směr Vyšší Brod a cestou jsem ještě pomocí fáborků připravila cestu k místu, kde jsem měla v plánu umístit draka s pokladem (tento plán už radši nijak značit nebudu, protože bych se v tom ztratila a všechna vnoučata všech určitě taky). Když jsem dorazila do VB, zjistila jsem, že plán B nebyl dokonalý a nepočítal se všemi možnostmi. Onen krámek byl zrušen (a takový to býval dobrý krámek), proto jsem rychle vymyslela plán C. (Tj. najít nezrušený, otevřený obchod, v němž mají igelitové pytlíky malé i velké a jsou ochotni mi je prodat za rozumný peníz a nic jim v tom nebrání. Toto zboží v něm zakoupit a konečně realizovat plán A.) Plán C jsem již vcelku bez problému realizovala, ale mezitím se poněkud setmělo.

Jako další problém se ukázal můj záměr nakreslit šipky křídou a doufat, že si jich ostatní ve svitu baterky všimnou. Jak už bylo zmíněno, pršelo, a to tak, že velmi, a křídová šipka mi mizela před očima docela rychle, a tak bylo marné doufat, že vydrží ještě pár hodin do příjezdu vlaku, v němž měli přijet ostatní. Udělala jsem tedy šipku klasickou z větví, ale protože to bylo na silnici, nebyla jsem si jistá, že jí auta nerozjezdí. Cestou na chatu jsem udělala 4 šipky, vždycky na nějakém rozcestí.

Když přicházím k chatě, uvnitř se svítí. Přemýšlím, kdo by tam mohl být, a trochu se bojím, ale není tam nikdo, asi jsem pouze zapomněla zhasnout. Když jsem došla na chatu, vzala jsem draka a poklad a nesla jsem to na naplánované místo. Cestou jsem si říkala, že se určitě v lese budu bát, ale zároveň, že alespoň vyzkouším, jestli jsou fáborky dostatečně hustě a dá se podle nich jít za tmy. Docela rychle se blížím k lesu, ale najednou mě zaujme světlo! To světlo je v lese, přibližně v místech, kam chci jít. Zdá se mi, že se blíží k silnici, zůstávám tedy stát a jenom hypnotizuji ono světlo pohledem. Světlo se najednou zastavilo a stále setrvává v lese a já na silnici. Nechce se mi jít za ním do lesa. Rozhoduji se pro změnu plánu (toho bezejmenného) a jdu pouze pár kroků odhodit poklad pod 1. fáborek, ale tímto mi světlo mizí mezi stromy, a i když se pak otáčím v místech, odkud jsem světlo viděla, už ho nevidím.

Docela svižně dojdu do chaty a tam pak už jen topím a čekám na ostatní a taky se, přiznávám, bojím, zvlášť když se vedle honí myši a dělají při tom rámus. Posílám DiOrchi SMSky s pokyny, co mají dělat a pak už se jen moc těším a doufám, že šipkovaná bude úspěšná a chata objevena. I když přiznávám, že hra byla poněkud obtížnější, ukázalo se, že pro členy TO MFF UK není problém. Zvládli to i přesto, že text byl vlivem vlhka nečitelný a šipky rozbité a řídce rozmístěné.

Toho světla v lese se bála natolik, že měla strach jít i ke studni pro vodu. Snaží se nás přesvědčit, že šlo určitě o úchyla a že my bychom se určitě také báli. Holky jí dávají za pravdu, ale my kluci se na věc díváme poněkud s despektem[4].

Draka jsme vybalili a zjistili, že ještě není namalovaný – proto jsem měl přivézt ty vodovky. Kvetoucí Pampeliška ho prý dělala s tatínkem. K večeři vítězí můj návrh, špagety s lučinou a paprikou. To mohou totiž jíst i Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí, jelikož se do toho nedává maso. Mezitím si zkoušíme nová matfyzácká trička, která nám Divoká Orchidej přivezla. Kvetoucí Pampeliška dostala oranžové, navíc má na sobě modré montérky s lacly, které jí hrozně sluší. Sněhová Lilie dostala červené a já zelené. Sobě koupila Divoká Orchidej žluté, můžeme si hrát na semafor. Necháváme se v nich společně vyfotit.

Pak plánujeme zítřejší výlet. Rozhodujeme se, že na Planoucí Růži asi čekat nebudeme, protože to bychom daleko nedošli, a vyrazíme k Čertově stěně, kam naplánovala Kvetoucí Pampeliška cestu už před třemi nedělemi. Šedému Vlkovi to sice přijde trochu krátké, ale dny se nám krátí, a tak to nakonec bude nejspíš akorát.

Potom se dělo něco s bezinkovým likérem. Ačkoli jsem to moc neposlouchal, myslím, že šlo o to, že Šedý Vlk viděl stát opodál láhev od rumu s blíže nespecifikovaným obsahem, což v něm vzbudilo patřičný zájem. Kvetoucí Pampeliška tvrdila, že jde o bezinkový likér. Nějak se toho napili a zjistili, že nejde o bezinkový likér, ale o rybízovou šťávu, nebo něco podobného. V souvislosti s tím nám také Kvetoucí Pampeliška prozrazuje, že údajná domácí šťáva, kterou měla na Brdech, byla ve skutečnosti koupená.

Jdeme pomalu spát, jsou už tři čtvrtě na dvě a zítra chceme jít na výlet. Holky si lehají na postele, zatímco my kluci na karimatky na zem. Jen Šedý Vlk si lehá na postel. Do spacáku si beru ježečka, kterého jsem tu našel a s nímž prý Kvetoucí Pampeliška spí pokaždé, když je zde.

Šuri nám před spaním vypráví tuvimskou pohádku, kterou si nepřečetl v tuvimštině, ale v ruštině. Tuvimština je jinak údajně podobná turečtině. Pohádka je sice pěkná, ale usnu asi v první třetině, a tak moc nevím o čem byla.

Sobota 23. listopadu

Ráno se mi nějak nechce spát, a tak jdu vařit čaj a chystám se snídat. Ostatní naštěstí vstávají nedlouho po mě, jen Sněhovou Lilii s Divokou Orchidejí probouzím tím, že jim přináším do postele čaj. Sněhová Lilie ho trochu vylívá. K snídani nám Divoká Orchidej dává kousek bábovky od maminky. Do těsta jsou nastrouhaná jablka a je moc dobrá. Na výlet vyrážíme už, nebo až, v půl desáté. Kvetoucí Pampeliška nechává klíč pod rohožkou, aby se Planoucí Růže dostala do domu. Naštěstí neprší, ačkoli mraky nad námi visí stále.

Do Vyššího brodu jdeme tentokrát přes les. Cestou odbočujeme k místu, kde chtěla původně Kvetoucí Pampeliška schovat draka. Fáborky mi ale při-

[4]Samozřejmě, protože kdybychom jen na okamžik připustili, že bychom dostali strach, tak bychom v očích přítomných slečen a ostatních kluků hluboce klesli. Celý život nás přece vychovávali, že kluci se nikdy nebojí, nikdy nepláčou, nedávají najevo bolest, pohnutí, radost, smutek ani jiné pocity. Holky to mají prostě na světě jednodušší.

jdou těžko k nalezení i za světla a nevím, nevím, jak bychom je potmě hledali. U nádraží zahýbáme k malému Lipnu a jdeme kolem něj směrem k Loučovicím. Výprava dostává standardní rozložení. Sněhová Lilie, Divoká Orchidej, Kvetoucí Pampeliška, Velký Grizzzly a já se opožďujeme, ostatní nám sem tam utíkají. Po silnici jezdí docela dost aut, tak jsme všichni rádi, když ji opouštíme a měníme za menší silničku. Na ní je cedule nabádající nás, abychom vedli po dva kilometry kola. To nám činí trochu problémy, jelikož žádná nemáme. Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí si s tím hravě poradí a vedou kola imaginární.

Po zelené značce tak přicházíme k místu, odkud mají být výhledy na čertovy proudy a stěnu. Někde tady prý Kvetoucí Pampeliška obvykle přechází s kamarády řeku po kamenech, jde se podívat nahoru a pak se zase vrací zpátky. Přicházíme k řece, ale kameny jsou docela daleko od sebe a hlavně jsou vlhké a kluzké, a proto po nich nejde,sc jednoduše přeskákat. Velký Grizzzly přechází kousek po proudu, kde heroickým výkonem, při němž divákům tuhne krev v žilách, skáče z jednoho kamene na druhý a překonává vodní proud. My ostatní nejsme tak zdatní, navíc máme s sebou křehké dívky, proto musíme zvolit k přechodu jiné místo.

Běžím se proto podívat kousek proti proudu, jelikož Kvetoucí Pampeliška říkala něco o tom, že oni obvykle chodí trochu výš. Skutečně zanedlouho nacházím v řece čím dál víc kamenů. Zdá se mi, že tady by to šlo a běžím to ohlásit nazpátek ostatním. Velký Grizzzly je v nedohlednu kdesi na druhé straně řeky, doufáme proto, že vyrazí po břehu za námi a jdeme se pokusit o přechod na mnou nalezeném místě. Šuri s Martinem se vydávají napřed vybírat cestu. Šedý Vlk zatím kamsi mizí.

Kameny jsou sice docela blízko u sebe, ale jsou kluzké a nemají většinou zcela ideální tvar, cesta proto zdaleka není tak jednoduchá, jak by se mohlo zdát. Holky jdou za Šurim a Martinem, zatímco já se snažím najít nějakou alternativní cestu. Nakonec si holky sundávají boty, aby jim nohy tak neklouzaly a aby měly případně alespoň boty suché. Mně prozměnu nebaví hledat vhodná místa ke krokům, a proto si sundávám nejen boty, ale i kalhoty a zbytek víceméně přebrodím. Pak už jde o jednodušší záležitost. Sněhová Lilie při překonávání jistého kritického úseku padá do vody, naštěstí si namáčí jen spodky kalhot.

Na druhé straně nás dochází Velký Grizzzly a stěžuje si, že ač na nás mával a křičel z nějaké skály, my jsme nijak nereagovali. No, není divu, když jsme měli co dělat, abychom neskončili ve vodě. Z druhé strany přichází Šedý Vlk a prohlašuje, že o kousek výš to bylo možná ještě lehčí a že jsme měkcí, sundali-li jsme si boty. Bez bot prý nejde o tu správnou adrenalinovou záležitost.

Sníme něco sladkého a vydáváme se nahoru ve směru, který nám udala Kvetoucí Pampeliška. Tam někde by mělo být známé kamenné moře. Prudkým kopcem vycházíme na cestu. Zpoza lesa prosvítá dům s červenou střechou a Šuri vyjadřuje naději, že jde o hospodu. Ukazuje se nám Sluníčko a směje se na nás, svět je zase krásný. Sněhová Lilie si s Divokou Orchidejí vyměnily boty, i když vlastně nevím proč.

Lesní cestou docházíme ke skalce a kamennému moři. Šuri při pohledu na převis zajásá, že jde o ideální lezecký terén. Obzvláště pro akční fotku, při níž se jako zavěsí jen na jednu ruku. Chvilku se proto někteří věnují lezení po skále.

Divoká Orchidej nachází nahoře vyrytý monogram KS a prohlašuje, že už tu asi byla. Když se ptám, proč tam tedy není DO, odvětí, že tehdy ještě nebyla Divoká Orchidej. Je tam ještě nějaké klučičí jméno, ale nechce prozradit, kdo to byl, ani co tu spolu dělali.

Jdeme znovu na silnici a jdeme po ní směrem do Loučovic s tím, že zpátky půjdeme přes Vyklestilku, což je vrchol poblíž. Trochu si zpíváme, zatímco Šuri s Šedým Vlkem a Martinem hledají, kde bychom mohli uhnout ze silnice. Nakonec nacházejí vhodné místo, a jdeme tedy po cestě až k Loučovicím. Mezitím ukazujeme s Sněhovou Lilií ostatním rapařskou produkci. Sněhová Lilie si totiž stěžovala, že někdo rapoval s tím, že na pozadí si pouštěl Polovecké tance od Borodina. Rozhodneme se tedy vyzkoušet si to, Sněhová Lilie vytváří na pozadí melodii a já do toho rapuji. Má to docela úspěch.

Docházíme pod vlek na kraj vesnice, kde Šuri kupodivu mění názor. Dosud prohlašoval, jak se těší do hospody, ale teď s tím, že to používal jen jako lákadlo pro pomalejší skupinu, chce jít rovnou po žluté značce na vrchol.

Cesta vede konečně do kopce, a tak se rozhoduji trochu se projít a opustiv pomalejší skupinu, vydávám se napřed. Slibuji, že už to víckrát neudělám a příště se budu opět starat, aby s námi celou cestu mohli zůstat i ti, kteří nesledují cestu a mají pomalejší nohy. Takhle bohužel dojde k rozdělení skupiny. Na vrcholu Vyklestilky jsem téměř první, ale spletu si vrcholovou skalku s jinou, trochu menší, kde neprozřetelně sním tatranku. Mezitím mne předběhnou Martin a Šedý Vlk. Vrchol je tvořen skalkou, na níž vede docela akční výstupová trasa. Z vrcholu je nádherný rozhled, hezky je vidět Vyšší Brod. Zde si musím dát druhou tatranku. Šuri dochází chvilku po nás a pak už jen čekáme na ostatní, podle Šuriho to bude nadlouho.

Dochází nám[5] trpělivost a jdeme zpátky na rozcestí, kde vytváříme z tlustých větví dobře viditelnou šipku, u níž necháváme vzkaz, v němž říkáme pomalejší skupině, že jdeme dále po žluté do Vyššího Brodu do hospody. Navíc přidáváme telefonní číslo na Šuriho, kdyby si nevěděli rady. Opodál na místě, kde se od žluté značky odděluje červená, přidáváme raději další dobře viditelnou šipku. Scházíme dolů a potkáváme proti nám jdoucí skupinu lidí, již jsme údajně viděli už dříve ve vlaku. Instruujeme je, aby případně informovali naše kamarády a neničili šipky. Scházíme dolů k potoku, podle nějž míříme do Vyššího Brodu. Cestou opět přidáváme několik šipek. Obzvlášť na místě, kde žlutá značka opouští silnici. Jdeme podél potoka a kolem krásných vodopádů až do Vyššího Brodu, kde se vynořujeme na České ulici.

Scházíme dolů na hlavní silnici, kde se ptáme nějaké paní, kde bychom našli otevřený krám a nějakou levnou hospodu. Krám prý musíme hledat nad náměstím, jako levnou hospodu nám doporučuje nějakou u meše cestou. V ní ovšem nevaří, jdeme proto hledat něco na náměstí. Zde se rozhodujeme, že zavoláme Kvetoucí Pampelišce, aby nám něco doporučila. Šuri se jí do telefonu ani nezeptá, kde jsou, a rovnou chce vědět, kam máme jít o hospody. Z hovoru však vyplyne, že jsou u krámu, kam se za nimi překvapeni vydáváme.

Je zřejmé, že naše šipky nesledovali. Dovídáme se, že ještě před vrcholem

[5] Tedy mně, Šurimu, Šedému Vlkovi a Martinovi.

Vyklestilky na místě, kde se potkala červená se žlutou najednou nevěděli, kam jsme chtěli vlastně jít, a vydali se po červené dolů. Nevím, jak se mohli jen na chvilku domnívat, že mineme vrchol. Tak jsme ty šipky dělali úplně zbytečně, ach jo. Sněhová Lilie říká, že ví, jaké to je, jelikož dělala šipky u Čertovy stěny Velkému Grizzzlymu a on místo aby se přebrodil zpět k nám, zůstal na druhém břehu. No, každopádně zůstanu příště raději vzadu.

Dohadujeme se, že do hospody nepůjdeme, aby na nás Planoucí Růženemusela čekat. Místo toho se dohadujeme, že k večeři si uděláme rýži s něčím, na což jdou Velký Grizzzly s Kvetoucí Pampeliškou koupit suroviny. Zatím se dlouho rozmýšlím, co bych si koupil ke svačině, a tak se stane, že ostatní odejdou, zanechavši mne ještě v krámě.

Na náměstí se ještě nasvačím a pak teprve jdu k chatě. Cestou mám zpěvavou náladu, pročež jsem se poněkud zdržel. Navíc se kochám inverzí, která zahalila Vyšší Brod do mlhy, zatímco okolní kopce odhalila. Z Vyššího Brodu jdu lesem, ale žádného úchyla jsem bohužel nepotkal. U chaty bych si rád poslechl intelektuálské řeči, jenže vevnitř se jen smějí a navíc není ven moc dobře slyšet, proto jdu raději dovnitř.

Vevnitř je jako obvykle nejvíce slyšet Planoucí Růži, která přijela opět se zpožděním a plná elánu. Tentokrát ovšem nemá na rozdíl od Novohradských hor žádné úžasné zážitky z cesty. V okamžiku, kdy přijdu, chtějí ostatní odejít na lampionový průvod, zdrží je ovšem fakt, že se ho v žádném případě nebudu příští hodinu účastnit, jelikož mám hlad.

Místo toho dáme vařit rýži a jdeme se natáhnout do spacáku. Zde mimo jiné vášnivě diskutujeme o tom, jestli jsou i a j stejné hlásky, či nikoli. Začne to tím, že se opět bavíme na naše oblíbené téma, to jest, jestli se píše Budějice, nebo Budějce. Zatímco hájím Budějice, protože jsem to našel hned ve dvou slovnících, Kvetoucí Pampeliška s Divokou Orchidejí hájí Budějce, protože jsou na to prý zvyklé. Jenže v jejich podání pronesené Budějce slyší většina stejně s i, Budějice. Planoucí Růže k tomu prohlašuje, že je to tím, že, jak se učili ve škole, není jednotný názor na to, zda považovat i a j za stejné hlásky. O tom pak vášnivě debatujeme a říkáme stále dokola j a i a i a j, ale vlastně neznáme žádnou přesnou definici hlásky. Pochopitelně nic nerozhodneme, zato spálíme rýži na popel. Naštěstí je jedlá alespoň svrchní vrstva.

Po jídle se rozhodují všichni krom mne zahrát si městečko Palermo. To je taková hra, v níž si každý vylosuje, jestli bude mafián nebo obyčejný člověk nebo Korádo Katány. Hra se odehrává v kolech oddělených nocemi. V každé noci mafiáni někoho zabijí a Korádo se dozví o jednom hráči, jestli je to mafián, nebo ne. Ostatní spí a o ničem neví. Ve dne pak všichni diskutují a z diskuse vyplyne, o kom si většina myslí, že je to mafián. Toho pak odsoudí k smrti. Mafiáni vyhrávají, pokud pozabíjí všechny ostatní, obyčejní lidé, pokud odsoudí všechny mafiány.

Mě ta hra nijak zvlášť nebaví, proto ostatním s radostí dělám pánaboha, neboli správce hry, což mne prozměnu docela baví. Když usoudíme, že máme dost, přecházíme ke skákání gumy, na což jsme se těšili už od Novohradek. Prvním netriviálním úkolem je nalezení správného postupu skákání, což se nám nakonec daří. Martin si na všechno skoro pamatoval, protože má dvě sestry.

Taky bych chtěl mít dvě sestry, to musí být život. Martin také podává nejlepší výkony, ačkoli skvěle si samozřejmě vedou všichni. Když už ne co do výšky a technické čistoty skoků, určitě co do estetičnosti. Pohled je na to prostě úžasný.

Když už všichni dosáhneme svého maxima, přecházíme k dalšímu bodu programu, jde o to, že Divoká Orchidej má v pondělí svátek. Kvetoucí Pampeliška jí proto přinesla dort, který upekla její babička, a ten jí teď s přáním všeho nejlepšího předáváme. Taky ho trochu Kvetoucí Pampeliška předává Planoucí Růži, která se rozhodla, že bude mít svátek 16. listopadu. Její jméno totiž v kalendáři vůbec není, a tak si mohla termín vybrat. Dort je samozřejmě výborný.

Po dortu se vydávají všichni na dlouho očekávaný lampionový průvod. Přiznávám se, že o něm nemůžu nic poreferovat, jelikož jsem ho prospal a hlídal jsem chatu. Je to asi tím, že jsem byl celý týden nějak mimo.

Vrací se asi po půl hodině, načež sedíme v hlavní místnosti a vyprávíme si sci-fi povídky a horory, které jsme kdy četli. Ke spánku se ukládáme už asi v jednu. Ještě dřív, než včera. K vyčištění zubů musím vstát z postele, na níž spí Divoká Orchidej, což mne jednak probudí a jednak přinutí zaměnit postel za karimatku. Zpátky mne totiž k sobě Divoká Orchidej nechce, uvádí k tomu samé hloupé výmluvy, ale co se dá dělat. Spát se mi tedy moc nechce, tak mohu zhasínat lampiony, které nechali ostatní pověšené a rozsvícené nad kamny. Lampion Divoké Orchideje málem chytne od zcela vyhořelé svíčky, zachraňuji ho v poslední chvíli. Ještě mohu zamknout dům, aby nás neukradl žádný úchyl a pak mohu ostatním vyprávět pohádku o křesadle, kterou však nikdo neslyší, protože všichni spí. Divoká Orchidej, Planoucí Růže a Sněhová Lilie alespoň zaregistrovaly, že jsem začal něco vyprávět, i když vytuhly po prvních slovech. Probudily se jen na důležitou pasáž, v níž jsem popisoval hlavního hrdinu – – jako A++[6]. Sněhová Lilie ovšem rafinovaně spí vsedě, vypadá tak, jako by poslouchala, ale prozradí ji nakonec to, že když jí řeknu, že už si může lehnout, diví se: „ono už to skončilo?“

Protože jsme se shodli na tom, že je škoda, že ty pohádky do konce většinou nikdo neslyší a bylo by dobré, kdyby je vždy vypravěč přepsal do deníčku, půjdu vám příkladem a tady je. Je sice fakt, že bude asi trochu logičtěji uspořádaná a lépe formulovaná, ale protože ji vlastně nikdo neslyšel, tak je vám to stejně fuk.

Křesadlo

Bylo nebylo, kdezi za vysokými horami a širokými řekami, království a v něm královský zámek. V zámku žil král a ten měl krásnou dceru, již střežil jako oko v hlavě. Když měla právě čas na vdávání, dostal král strach, že se zakouká do nějakého vandráka, vkradnuvšího se potajmu do zahrady, a potom bude dělat problémy, až si pro ni přijde vyvolený ženich královské krve. Nechal tedy zahradu střežit vojákem, aby se do ní nikdo nedostal.

Voják měl vlasy černé jako havraní peří, oči temně modré jako lesní tůně, prostě to bylo A++, nebyl to žádný svalovec, měl prostě sportovní postavu, tro-

[6] Naše slečny totiž klasifikují kluky na A, B, C, D a Ž. Přitom jak jsem si všiml, Ačka jsou skoro všichni. A+ je jen David Kraus a Ivan, kamarád Kvetoucí Pampelišky, a to jen podle Planoucí Růže a jedné fotky.

chu křivý nos a mříže svalů na břiše. Není divu, že se do něj princezna na první pohled zamilovala. Jednou se stalo, že jí spadl míč přes bránu, a tak zavolala na vojáka, aby jí míč podal. Voják se ani nehnul, jelikož voják na stráži se nesmí ani hnout, natožpak promluvit. Ale princezna do něj tak dlouho mluvila, až ho umluvila a on jí míč podal.

Král se to dozvěděl a dal vojáka potrestat, to by tak hrálo, aby si voják dělal na stráži co chce. Druhého dne opět padl míč, nikoli náhodou, princezně za plot a tentokrát voják šel pro něj ochotněji, protože se do princezny samozřejmě také zamiloval. Navíc s ní prohodil dvě tři nevinná slůvka. Král nato opět metal hromy blesky a nechal vojáka ještě tvrději potrestat, aby si příště nic nedovoloval.

Třetího dne se zase míč zatoulal za bránu, ale tentokrát už pro něj voják ani nešel a místo toho se s princeznou hubičkoval přes bránu. Za to ho král samozřejmě vyhnal, a tak vojákovi nezbylo, než jít vandrem a hledat si nějakou jinou práci. V kapsách však neměl ani groše, a tak ani neměl, kde by hlavu složil.

Navečer došel za les k rozpadlé chalupě, kde požádal o nocleh. Uvnitř žila jakási babizna, čarodějnice. Ta mu slíbila nocleh a mnohem víc, udělá-li pro ni něco. „Vojáčku, do studny mi spadlo křesadlo a já, stará nemohoucí osoba, nemám si čím zapálit v kamnech. Slezeš-li mi pro to křesadlo, nebudeš litovat. Dole ve studni najdeš kromě křesadla ještě truhly se stříbrem, zlatem a drahokamy. Nabrat si můžeš, kolik chceš.“

Voják, usoudiv, že už nemá v životě co ztratit, svolil. Vlezl si do okovu a nechal se spustit dolů do studně. Zde opravdu našel nejen křesadlo, ale i spoustu stříbra, zlata a drahých kamenů. Nabral si plné kapsy a vydal se zpět ke dnu studně. Nasedl do okovu, zatahal za provaz a babizna potáhla. Okovem však nehla, místo toho zavolala na vojáka, aby nechal v okovu nejprve křesadlo a zlato, pak vytáhne i jeho. Obojí prý nezvládne. To se ovšem vojákovi příliš nelíbilo, srdce mu zachvátila neblahá tucha, že jde o podvod. Tak se chvíli s babiznou hádali, až se babizna úplně vzteky rozpálila, naklonila se příliš přes okraj studně a spadla dolů. Rozplácla se na zemi a ani se nehla.

Tak co teď? Voják byl najednou bezradný. Volat nahoru o pomoc nemá smyslu, šplhat se mu zatím moc nechtělo. Neví-li si voják rady, zapálí si svou dýmku a problémy se rozplynou v nikotinovém opojení. I křísl tedy křesadlem a úlekem uskočil. Před ním stojí veliký pes se zeleně svítícíma očima velikýma jako koly od vozu. Ten pes ale nevypadá zle, spíš smutně a pokorně, ptá se vojáka, co poroučí. A voják říká, že by si přál být nahoře nad studnou. Pes jen opáčí, „jak poroučí můj pán“ a voják je nahoře. Pes mezitím zmizel.

Jde tedy voják, se vším tím zlatem po kapsách, do hlavního města, kde zamířil do prvního hostince. Zde se ubytoval a hýřil samou radostí. Peníze, které člověk nenabyde poctivou prací, nakonec stejně přijdou vniveč, a protože vojákovy kapsy nebyly ani zdaleka bezedné, jednoho dne voják krutě vystřízlivěl. Kumpáni, které dosud hostil, jsou pryč, peníze jsou pryč a hostinský se na něj mračí, chtěje zaplatit dluh, jenž tu jeho společnost udělala předešlého večera.

Aby měl hostinský vojáka pod dohledem, pošle ho do malé špinavé komůrky na půdě, kde má zůstat, dokud si útratu neodpracuje, nebo ji jinak nezaplatí. Malý kluk, který dělá v hostinci poskoka a jemuž voják nejednou kus chleba či měďák potajmu podstrčil, ukázal, že není nevděčník, donesši vojákovi alespoň

svíčku. I křísl voják křesadlem a místo plaménku na svíčce se objevil veliký pes se zelenýma očima, velikýma jak kola od vozu, a ptá se: „Co poroučí můj pán?“ Voják si nejprve voják přeje, aby měl kapsy plné zlata.

Voják se samozřejmě přestěhoval opět do normálního pokoje, teď ovšem naložil s penězi moudřeji a neutrácel zcela bezhlavě. Místo toho v noci poručil psovi, aby mu přinesl princeznu. Pes tedy letí přes celé město až k zámku, kde vezme princeznu na záda a odnese ji do hostince. Zde si vzájemně princezna s vojákem vyznají lásku a řeknou si, že musí být svoji. Pak zase pes odnese princeznu domů.

V zámku však zjistili, že princezna zmizela. Druhé noci proto sledovali komnatu a zjistili, že ji unáší velký pes. Sledovali jej a udělali křížek na místě, kam princeznu unesl. Jenže pes si toho všiml a udělal křížky na všech dveřích ve městě. Třetí noci na královnin pokyn připevnili tajně princezně do noční košile pytlík s krupicí a malou dírkou. Z ní se krupice sypala a vyznačovala cestičku, na jejímž konci dalšího dne nalezli vojáka.

Odsoudili ho samozřejmě k smrti za prznění královské dcery. Na popravišti vyslovil poslední přání, aby mohl ještě jednou vykouřit svou dýmku. Křísl křesadlem, objevil se pes a voják mu přikázal, aby je i s princeznou odnesl někam daleko, kde jim spolu bude dobře. A tak se i stalo a jestli neumřeli, žijí tam spolu dodnes.

Dobrou noc...

Neděle 24. listopadu

Dnešního rána se probouzíme až v půl desáté. Možná to bude díky tomu, že jsme nechali přes noc pootevřené jedno okno, a tak i k ránu bylo uvnitř dýchatelné ovzduší. Venku je krásně jasno, na trávě namrzla jinovatka, v údolích se válí mlha, prostě nádherný podzimní den. Kvetoucí Pampeliška se nás snaží vzbudit a prohlašuje, že v deset odcházíme ještě na výlet, ale nakonec z toho nic není.

Místo výletu snídáme, Divoká Orchidej nám rozděluje zbytek své výborné bábovky a pak uklízíme. Velký Grizzzly a Šedý Vlk štípou nějaké dřevo, ač vyjde najevo, že jsme dřevo neměli štípat, ale řezat. Šuri odchází asi v jedenáct na vlak, a nechává tak úklid na nás. To není úplně triviální záležitost, jelikož od pátku jsme zaplnili zcela oba místní stoly blíže nespecifikovatelným nepořádkem.

Uklidivše, můžeme se konečně vrhnout na malování draka. K prvnímu, a tedy nejtěžšímu, tahu štětcem se odhodlává Planoucí Růže. Maluje krásné oranžové oko. Sněhová Lilie maluje pusinku, nejde však o pusu rozesmátou od ucha k uchu, leč o pusinku nějaké slečny. Já maluji modrý nos a Velký Grizzzly maluje druhé oko. To se, z neznámých mi příčin, všem nejvíc líbí, ale mě se oko namalované Planoucí Růží líbí mnohem víc. Planoucí Růže ještě kreslí nakroucené obočí, Kvetoucí Pampeliška tvářičky jako růžičky, může-li být růžička modrá, podle písně Okolo Hradce ano. Divoká Orchidej přidává zelené vlasy a Šedý Vlk kreslí černé tesáky. Martin dokresluje několik pih. Už se všichni těšíme, až půjdeme draka pouštět, dnes je však venku bezvětří, takže k tomu bude muset dojít někdy jindy.

Dokončíme úklid a počkáme, až zaschne přední strana, pak dokreslí Kvetoucí Pampeliška, možná s něčí spoluprací, pozadí přední části, aby nemělo jednotvárně bílou barvu. Výsledek vypadá opravdu nádherně. Potom se každý podepíšeme na druhou stranu, a to tak, že každý své jméno vyjádří obrázkem. Velký Grizzzly sice zvolí hnědou barvu, takže podle mne vypadá spíš jako medvěd brtník, a můj Strašlivý Uragán taky nevypadá dvakrát strašlivě, ale budiž. Problém má ovšem Martin, který si zatím jako přezdívku přidělil jen Marble, což se nakreslit nedá. Nakonec mu proto ostatní vymyslí něco jako Neznámý Orel, ale nepamatuji si to přesně.

Nakonec přece jen opouštíme chatu Kvetoucí Pampelišky a jdeme na vlak, abychom stihli ten, který odjíždí z Vyššího Brodu v 14:49. Stíháme ho tak tak. V Rybníku přestupujeme do vlaku, který nás poveze až do Prahy, jen Kvetoucí Pampeliška bude vystupovat už v Budějicích, protože její babička Emílie má dnes svátek a u nich se svátky slaví. Ve vlaku nacházíme kupé akorát pro nás, hrajeme ještě nějaké veselé hry a zpíváme si. V Budějicích nás Kvetoucí Pampeliška opouští a bez ní už nám není zdaleka tak veselo. Holky přepadá deprese, že by se měly místo zábavy učit. Obzvlášť Planoucí Růže je z toho celá špatná, prý ji neustále pronásledují výčitky, jelikož o víkendech jezdí hrát samé infantilní hry a v týdnu se tak akorát stačí vzpamatovat.

Planoucí Růže se pokouší dát Velkému Grizzzlymu peníze (22Kč) za včerejší nákup, ale ač si od ostatních ty peníze vzal, od ní je odmítá. Tím ji myslím trochu naštve. Planoucí Růže nám taky vypráví o tom, jak byla u babičky, kde byla docela nuda. Babička se jí prý ptala, jací se jí líbí kluci a jestli má ve škole nějakou dobrou kamarádku.

Mezitím přichází odvedle nějaký kluk, podle Planoucí Růže B. Ptá se, jestli je mezi námi nějaký vegetarián, a když se Divoká Orchidej přihlásí, odvede si ji vedle a vyfotí, prý fotí všechny vegetariány z celého vlaku. Za odměnu jí dají cibuli. Později tam jde ještě Planoucí Růže, vyloží jim svůj hinduistický názor na maso, za což ji také vyfotí a dají jí špekáček s kusem chleba. Ona ho sice nejí, ale říká jim, že má kamarády, kteří ho snědí.

Drakovi děláme ve vlaku ocas z krepového papíru. Nato si dáváme mašličky do vlasů a producírujeme se s nimi po vlaku. Pak už většinou mlčíme, obírajíce se každý vlastními myšlenkami.

V Praze na Hlavním nádraží přecházím z jednoho nástupiště na druhé na vlak do Benešova, který mi staví kousek od domu. Divoká Orchidej místo toho, aby se se mnou rozloučila, jde se vítat s nějakými kamarády, jež tu náhodou potkala. Tím si to u mne samozřejmě dost pokazila. Naštěstí jsem ji v pondělí potkal na autobusové zastávce na Nádraží Holešovice a mohla to napravit, tak jsem jí zase odpustil.